

CIRC

La Troupe Grechushkin de Rússia, guanyadora d'un dels dos premis d'Or. COMEDIA

Llarga vida al festival del circ del castell de Figueres

La primera edició tanca amb èxit d'assistència

Reportatge

PITI ESPAÑOL

Allò del marc incomparable de vegades és veritat. Com aquí: pugues a l'impressionant castell de Figueres, entres al recinte, passes ponts i creues fossars i, finalment, arribes al pati d'armes. I allí, al centre de la plaça porxada, mig enrunada, s'aixequen les carpes del Festival. En un marc incomparable, que dèiem.

Entres al *chapiteau* i et reben, envoltats de boira artificial, uns acomodadors vestits de gala i una orquestra molt potent d'onze músics. Tot fa molt bona pinta. De seguida la carpa s'omple a vessar d'un públic que segueix amb entusiasme un espectacle construït a l'antiga, amb un Monsieur Loyal retòric, elegant i un punt hieràtic, vestit com sortit de la cort vienesa, que presenta números, l'un rere l'altre, que no s'han vist mai a Europa. N'hi ha d'excepcio-

nals, que podrien ser al Festival de Montecarlo, en què s'emmiralla el de Figueres, i d'altres poc acabats, una mica de segona fila.

Premi d'Or per a la Troupe Zola

Alguns dels números que vénen de les antigues repúbliques soviètiques, tot i la seva qualitat, tenen un punt una mica arnat, amb els artistes vestits amb un gust... soviètic, plens de lluentons, i fent unes postures i uns moviments entre truc i truc molt d'una altra època. En canvi, els artistes centre i sud-americans, que saben per tradició que les salutacions són gairebé tan importants com els trucs, treballen amb una simpatia, una alegria i una marxa que et roben el cor. Així passa amb els mongols de la Troupe Zola, que comparteixen amb els russos de les barres de la Troupe Grechushkin el premi d'Or del Festival, i que presenten un número de bàscula, vestits de Gengis Khan, i un altre de salts, excepcionals tots dos, quintuple mortal enrere inclòs i amb un saltador, lleig com una

Xifres

Al festival de circ hi han participat 52 artistes d'una tretzena de països

mala cosa, però que s'ho passa d'allò més bé i pateix i s'emociona saltant i també, de vegades, caient. I això, en el fons, és el que ens arriba: que els artistes, a banda de les seves habilitats, s'ho passin bé fent el que fan, que ho visquin, que ens mirin als ulls, que ens somriguin, que es facin una mica el *pavero*. Que ens sedueixin, com ho fa Sasha, un dels premis de plata i guanyadora del premi del públic, una jove contorsionista i equilibrista americana, preciosa, filla de pare guatemalenc i mare kazakh –l'única que hi deu haver al món–, que doblega el cos de maneres impossibles, fent equilibris de mans, o de boca sense deixar de somriure ni un sol moment ni de moure's amb un encant que ens enamora. A part, mentre fa la vertical amb una mà, dispara una fletxa amb un arc que aguanta amb els peus. I encerta la diana!

No guanya cap premi un còmic americà petit i entremaliat, Adam Kuchler, que ens fa partir de riure equivocant-se en els seus exercicis amb caixes, boles i barrets, ni en guanyen tampoc cap els increïbles, horteres i vertiginosos icaris salvadorenys Hermanos Rodríguez ni el malabarista mexicà Kevin Flores. I és una llàstima, però ja se sap, no pot guanyar tothom. Però qui segur que guanya és la ciutat de Figueres i els enamorats del circ, que a partir d'ara tindrem al marc incomparable –he, he!– del castell de Sant Ferran una cita anual que no ens haurem de perdre.

Llarga, llarga vida al Festival Internacional del Circ Castell de Figueres! —

El gran espectacle de la Troupe Zola. COMEDIA

MÚSICA

Josep Pons mostra la intensa expressivitat de Casablanca

Crítica

OBC

L'AUDITORI
2 de març

JAVIER PÉREZ SENZ

Poques vegades haurà viscut Benet Casablanca una setmana tan carregada d'emocions, èxits i alegries. La festa va arrencar dilluns amb l'estrena mundial al Palau de la Música de l'última obra simfònica, *Darkness Visible*, dirigida per Jurovski al capdavant de la Filharmònica de Londres, i conclou aquest cap de setmana amb la interpretació d'*Alter Klang. Impromptu per a gran orquestra* a càrrec de Josep Pons, a qui està dedicat, i la Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Música inspirada en la pintura de Paul Klee, d'impecable factura, intensa expressivitat i sàvia escriptura, capaç de generar tensions i contrastos en un flux sonor en constant transformació. Pons dirigeix l'obra –potser el màxim assoliment simfònic del compositor– amb vigor narratiu i atenció al detall, ressaltant les troballes d'una escriptura de refinat virtuosisme.

Josep Pons és un músic fiable que sempre anteposa l'expressivitat a l'efectisme sonor. I aquesta actitud li escau molt bé a una obra de tan esfereïdores dinàmiques com la *Sinfonia núm 8* de Xostakóvitx. En la seva segona *simfonia de guerra*, el compositor rus desencadena un torrent sonor, un violent cabal d'imatges sonores que plasmen l'angoixa, la crueltat, l'horror i la mort d'un Leningrad en lluita brutal contra les tropes de Hitler. Radiografia sonora d'exaltats colors, ritmes implacables, violents contrastos i recessos lírics que Pons va tractar d'equilibrar, no sempre amb èxit, davant una OBC que va donar curs a una contundent enganxada sonora. Un cop més, l'excés de decibels va guanyar la partida a la calidesa i qualitat del so. —

no hay impedimentos para amar

CRISTIANA CAPOTONDI FILIPPO NIGRO NICOLETTA ROMANOFF

de cintura para arriba

HOY ESTRENO

(dalla vita in poi)

NO RECOMENDADA PARA MENORES DE 7 AÑOS